

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: V. N.
zastoupena advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou ,
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2018, čj. MV-78626-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 12. 8. 2013 podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), žádost o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ministerstvo vnitra tuto žádost nejprve rozhodnutím ze dne 4. 4. 2014 zamítlo s odkazem na to, že se žalobkyně nedostavila k pohovoru. Toto rozhodnutí zrušila žalovaná v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016, jelikož shledala, že Ministerstvo vnitra pochybilo při doručování předvolání k výslechu.

2. V navazujícím řízení Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobkyni k předložení aktuálních dokladů, což neučinila. Proto rozhodnutím ze dne 26. 4. 2017, čj. OAM-41782-43/DP-2013, žádost zamítlo a platnost povolení podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužilo, jelikož se po vyhodnocení předložených podkladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla podané odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobkyně uvedla, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala již dne 12. 8. 2013 a i v důsledku pochybení na straně Ministerstva vnitra se dostala k meritornímu projednání až na konci roku 2016. Po vrácení věci žalovanou stanovilo Ministerstvo vnitra k předložení dokladů lhůtu toliko 15 dnů. Uvedla, že vzhledem k tomu, že musela znovu všechny doklady předložit ne v důsledku svého zavinění, měly být stanovené lhůty delší. Jelikož žalovaná uvedený postup aprobovala, byla v důsledku jejího rozhodnutí žalobkyně zkrácena na svém právu na spravedlivý proces.
5. S ohledem na výše uvedené navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná uvedla, že lhůta k doložení aktuálních dokladů byla dvakrát prodloužena. Ode dne doručení výzvy k doložení aktuálních dokladů do dne vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti uběhla doba více než 4 měsíce, přičemž žalobkyně žádný z aktuálních dokladů nedoložila, a to ani v odvolacím řízení.
7. S ohledem na výše uvedené navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Shrnutí repliky žalobkyně

8. V reakci na vyjádření žalované žalobkyně pouze uvedla, že na podané žalobě trvá.

V. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
10. Obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). V nynější věci žalobkyně prostřednictvím uplatněného žalobního bodu

zaměřila pozornost soudu pouze na otázku porušení práva na spravedlivý proces prostřednictvím nepřiměřeně krátkých lhůt pro doplnění potřebných podkladů k žádosti.

11. Ze správního spisu jsou zřejmé následující relevantní skutečnosti. Poté, co bylo původní zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušeno žalovanou rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016 (toto rozhodnutí nabylo právní moci 4. 10. 2016), byla žalobkyně výzvou ze dne 28. 11. 2016 vyzvána k odstranění vad žádosti ve lhůtě 15 dnů. Tato výzva byla doručena zástupci žalobkyně dne 30. 11. 2016 (lhůta tedy uplynula dne 15. 12. 2016). Důvodem pro výzvu k odstranění vad byla skutečnost, že doklady, které žalobkyně k žádosti podané dne 12. 8. 2013 přiložila, již nebyly v době nového rozhodování aktuální, popř. platné. Dne 15. 12. 2016 byla Ministerstvu vnitra doručena žádost žalobkyně o přerušení správního řízení do 16. 1. 2017 z důvodu doložení požadovaných dokladů. Ministerstvo vnitra této žádosti usnesením ze dne 19. 12. 2016 vyhovělo. Dne 16. 1. 2017 byla Ministerstvu vnitra doručena další žádost o přerušení správního řízení do 16. 2. 2017, které bylo opětovně vyhověno usnesením ze dne 18. 1. 2017. Následující žádosti o prodloužení do 16. 3. 2017 již Ministerstvo vnitra nevyhovělo (usnesení ze dne 23. 2. 2017). Žalobkyně byla následně dne 6. 4. 2017 seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, během čehož uvedla, že se písemně vyjádří do 15 dnů. Ke dni vydání zamítavého rozhodnutí (26. 4. 2017) se žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřila, přičemž požadované doklady nepředložila ani v rámci odvolacího řízení.
12. Z výše uvedené rekapitulace je zřejmé, že žalobkyni byla lhůta k odstranění vad žádosti skutečně dvakrát prodloužena, přičemž celkově tak měla pro doplnění požadovaných dokladů k dispozici lhůtu téměř pět měsíců. Pro soud je z pohledu přiměřenosti lhůty relevantní právě její celková délka, nikoliv lhůta prvotní, která byla stanovena ve výzvě k odstranění vad. Během celé této doby žalobkyně krom požadavků na další prodloužování lhůty nebyla nijak aktivní, což přetrvalo i v řízení o odvolání, které trvalo ještě více než rok. S ohledem na to soudu není zřejmé, jak dlouhá lhůta by pro žalobkyni měla být dostatečnou, když příslušné doklady neopatřila ani v rámci odvolacího řízení (nad rámec soud poukazuje na to, že opatření dokladů žalobkyně netvrdila ani v podané žalobě).
13. Je sice pravdou, že žalobkyně uvedenou situaci svým chováním primárně nezapříčinila, jelikož předložené doklady přestaly být aktuální v důsledku délky správního řízení, nicméně soud se s ní neshoduje v tom, že by nedostala dostatečnou příležitost pro odstranění shledaných vad. K tomuto závěru dospěl vzhledem k opakovanému vyhovění požadavku na prodloužení lhůty, jakož i s přihlédnutím k celkové délce této lhůty a k pasivitě žalobkyně. Soud tedy uzavírá, že celková lhůta pro odstranění vad žádosti byla přiměřená, tudíž nepředstavovala porušení práva na spravedlivý proces.

VI. Závěr a náklady řízení

14. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
15. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

16. Žalobkyně neměla v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. dubna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu